

Sygn. akt VIII Ka 998/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński – spr.

Sędziowie: SO Dorota Niewińska

Del. SR Beata Maria Wołosik

Protokolant: Agnieszka Malewska

w obecności prokuratora Małgorzaty Zińczuk, po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013 r. sprawy M. P. (1) oskarżonego o czyn z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na skutek apelacji oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 22 sierpnia 2012 r. (sygn. akt III K 933/12):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. B. W. (2) kwotę 516,60-zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, w tym 96,60-zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. P. (1) został oskarżony o to, że w dniu 12 maja 2012 roku o godz. 15:15 w m. P. rejonu (...) będąc prawomocnie skazanym wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt XV K 633/09 oraz XV K 657/09 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, kierował samochodem osobowym m-ki D. nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 1,36 mg/dm³ i 1,28 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dokonał przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 933/12 oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat.

Zwolnił oskarżonego do ponoszenia kosztów procesu.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony M. P. (1).

W treści wniesionego środka odwoławczego zgłosił wątpliwości co do treści sporządzonej w sprawie opinii sądowo – psychiatrycznej, a także wskazał na „niepamięć” obejmującą okoliczności poprzedzające kolizję drogową, jak i okoliczności samej kolizji. Jednocześnie podniósł nadmierną surowość wymierzonej mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci pięcioletniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Powołując się nadto na trudną sytuację osobistą i rodzinną wniósł o wymierzenie kary z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania i skierowanie na leczenie w zamkniętym zakładzie odwykowym. Jednocześnie wniósł o przeprowadzenie badań lekarskich na okoliczność stanu jego choroby alkoholowej.

Na rozprawie w dniu 5 lutego 2013 roku obrońca oskarżonego poparł apelację oskarżonego i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w zakresie 3 miesięcy z warunkowym zawieszeniem wykonania tejże kary na 2 lata, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Jednocześnie poparł wniosek dowodowy zawarty w apelacji o przeprowadzenie badań lekarskich oskarżonego na okoliczność stanu jego choroby alkoholowej.

W przedmiocie powyższego wniosku dowodowego Sąd Okręgowy rozstrzygnął postanowieniem na w/w rozprawie apelacyjnej (k. 116v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim nie budzą zastrzeżeń ustalenia faktyczne Sądu I instancji, będące wynikiem wszechstronnej i wnikliwej analizy całego materiału dowodowego, których notabene – jako takich – apelujący nie kwestionuje.

Argumentacja apelacyjnego wskazująca na „niepamięć” (amnezję) obejmującą okoliczności poprzedzające kolizję drogową, jak i okoliczności samej kolizji, nie zasługuje na wiarę, gdyż przeczą jej:

- po pierwsze, wyjaśnienia oskarżonego składane w toku postępowania karnego (M. P. (1) w toku dochodzenia opisał dosyć precyzyjnie nie tylko w/w okoliczności, ale nadto te, które miały miejsce bezpośrednio po kolizji /k. 10/; wyjaśnienia te potwierdził podczas rozprawy /k. 70v/);

- po drugie, opinia biegłych psychiatrów (k. 27 – 30), którzy wprawdzie zdiagnozowali u niego zespół uzależnienia od alkoholu, ale nie stwierdzili, aby w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał on wyłączoną bądź ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem.

Zważywszy, że w/w opinia jest pełna, jasna i spójna wewnętrznie brak jest podstaw do jej kwestionowania.

Dodać należy, że w/w biegli stwierdzili nadto, iż oskarżony winien być poddany pełnoprofilowej terapii odwykowej. Przy czym z pkt. 3 opinii wynika, że terapia ta może odbywać się w warunkach więziennych.

Nie zasługują na akceptację argumenty apelującego skierowane przeciwko rozstrzygnięciu o karze, która – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku – uwzględnia wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia jej wymiaru i mieści się w granicach sądowego uznania.

Odnosząc się do zarzutów skierowanych p-ko poszczególnym elementom kary, stwierdzić należy, że:

Po pierwsze, wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów winien być wprost proporcjonalny do stopnia zagrożenia ze strony sprawcy czynu z art. 178a k.k. dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym (vide art. 42§1 k.k.). Okoliczności przedmiotowego czynu, w tym bardzo wysoki poziom alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, upośledzający w znacznym stopniu jego zdolności psychomotoryczne (skutkiem czego było doprowadzenie do kolizji drogowej) oraz uprzednia trzykrotna karalność sądowa M. P. (2) za przestępstwa z art. 178a§1 k.k. w pełni uzasadniały orzeczenie 5-cio letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Po drugie, zgodnie z dyspozycją art. 69§4 k.k., wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a§4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia „szczególnie uzasadnionego wypadku” w rozumieniu art. 69§4 k.k., który uzasadniałby zastosowanie w/w środka probacyjnego. Wprost przeciwnie, okoliczności przedmiotowego czynu wskazują, iż stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu był

wyższy, niż przeciętny. Zważywszy, że M. P. (2) dopuścił się go w niespełna 5 miesięcy po odbyciu kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a§1 k.k.

Wskazane wyżej okoliczności wykluczają możliwość przyjęcia „szczególnie uzasadnionego wypadku”, w rozumieniu art. 69§4 k.k., a tym samym warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Poglądu tego nie są w stanie zmienić podnoszone w apelacji argumenty, wskazujące na niedogodności dla oskarżonego i jego rodziny związane z jego pobytem w zakładzie karnym, zważywszy że był w pełni świadomy konsekwencji swego zachowania. Skoro podjął ryzyko, to nie może zrzucić odpowiedzialności za swoje działania na Sąd.

Niezależnie od powyższego, oskarżony był 12-krotnie karany sędownie, zaś przedmiotowego występku dopuścił się w warunkach art. 64§1 k.k. Okoliczności te – same w sobie – wykluczają możliwość pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec M. P. (2), niezbędnej przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Nie stwierdzając innych uchybień w zakresie orzeczonej kary, zważywszy że kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona została w dolnych rejonach ustawowego zagrożenia, należało orzec, jak w pkt I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy §14 ust. 2 pkt 4 w zw. z §2 ust. 3 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Z uwagi na trudną sytuację materialną i rodzinną oskarżonego (otrzymuje zasiłek interwencyjny i pozostaje na utrzymaniu konkubiny), a nadto będzie odbywać karę pozbawienia wolności, na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. należało zwolnić go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.